

CSUKÁS ISTVÁN

Mirr-Murr Kalandjai I.

Egy kiscsacsi
története

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

A kiscsacsi megérkezik

Hol volt, hol nem volt, a szoba sarkában, a virágtartón volt egyszer egy kiscsacsi. Samu volt a neve, kék volt a bundája, lakkozott a patája, s a füle – ahogy az egy rendes csacsihoz illik is – nagy volt.

Ajándékba hozták,
kicsomagolták a
selyempapírból,
összecsókolták, hogy:
„Jaj de kedves kiscsacsi!”
– Aztán letették a
virágtartóra, s ottfelejtették.

Ő pedig álldogált illedelmesen, visszamosolygott az emberekre, s nézte a szobát, az ablakot, a falon a fényképeket. Különösen a csillár tetszett neki, ahogy este kigyúl, elalszik.

„Ha madár lennék – gondolta magában –, vagy legalább csak légy, egyszóval ha szárnyam lenne, fölrepülnék, s megnézném, hogy mi van benne.”

Egy reggel aztán úgy gondolta, hogy ideje lenne körülnézni egy kicsit, és bemutatkozni. Óvatosan lemászott a virágtartóról, és elindult.

A szekrény volt legközelebb, odaállt elébe, és így szólt:

– Én vagyok Samu, a kiscsacsi. És te ki vagy?

– Én vagyok a szekrény!

Nem volt valami kellemes a hangja, inkább olyan nyikorgó. „Nem baj” – gondolta a kiscsacsi, meghajolt és továbbment.

Odaért az ágyhoz, megállt előtte, és így szólt:

– Én vagyok Samu, a kiscsacsi. És te ki vagy?

– Jé, kiscsacsi! Jaj de kedves kiscsacsi! Én vagyok az ágy!

Az ágynak selymes hangja volt, és látszott, hogy nagyon szeret beszélni. „Az se baj” – gondolta a kiscsacsi, meghajolt és továbbment.

A falnál állt a szék. Odaért a székhez, megállt előtte.

– Én vagyok Samu, a kiscsacsi. És te ki vagy?

Ám a szék nem válaszolt. „Biztosan nem hallotta” – gondolta magában a kiscsacsi, és még egyszer elmondta a mondókáját.

Ám a szék most sem válaszolt. „Hiszen ez alszik!” – szólt a kiscsacsi, és lábujjhegyen továbbment.

Egyszer csak visszahőkölt. A meglepetéstől szólni sem tudott. Vele szemben állt egy pont olyan kiscsacsi, mint ő! Kék volt a bundája, lakkozott a patája.

Végre összeszedte a bátorságát, és közelebb lépett. Úgy tűnt, mintha a másik kiscsacsi is lépett volna egyet.

„Milyen különös” – gondolta a mi kiscsacsink, és így szólt:

– Én vagyok Samu, a kiscsacsi. És te ki vagy?

Ám a másik kiscsacsi nem válaszolt. De különben nem volt barátságtalan.

A kiscsacsi álldogált még egy darabig. Szeretett volna beszélgetni, de úgy látszik, a másik kiscsacsi hallgatag természetű volt. Csak álldogált, és nézett kíváncsian.

– Engem ajándékba hoztak! – törte meg a csendet végül is a kiscsacsi.

De a másik erre se szólt egy szót se.

„Nem baj – gondolta a kiscsacsi –, azért jó, hogy nem vagyok egyedül!”

Meghajolt és elindult. Úgy látta, hogy a másik is meghajolt, s elindult valahová.

Kíváncsi volt,
hogy hová megy,
és visszafordult.

De a másik is
rögtön megfordult.

A kiscsacsi elröstellte magát a kíváncsiskodásért, és gyorsan még egyszer meghajolt. A másik udvariasan biccentett és továbbment.

„Nem baj – gondolta a kiscsacsi –, majd megbarátkozunk, és nagyokat beszélgetünk.”

Körbejárta a szobát, megnézte a képeket, könyveket, egy kicsit meghemperedett a szőnyegen, majd visszamászott a virágtartóra. Kényelmesen elhelyezkedett, és sorra vette új ismerőseit. „Az ott a szekrény, kicsit mogorva, de nem barátságtalan. Az ott az ágy, szép selymes hangja van, és szeret sokat beszélni. Az ott a szék, igaz, hogy alszik. Megvan a csillár is, most sötét.”

Kicsit fölágaskodott, hogy hátha meglátná a másikat. De az nem volt sehol. „Biztosan elbújt – gondolta magában. – Nem baj, majd holnap megkeresem!” És a kiscsacsi elmosolyodott örömeiben, és egy picit a virágtartónak támaszkodva elaludt.

Mirr-Murr, a kandúr

Egy légy keringett a szobában fáradhatatlanul.

A csillárra repült, és – zzz! – máris a szekrény sarkán rezegtette szárnyait.

A kiscsacsi kíváncsian nézte a virágtartóról. S mi tagadás, bizony irigyelte is.

„De jó a légynek! – gondolta magában. – Ide repül, oda repül.”

A légy tovább cikázott a szobában, finoman zümmögött a szárnya.

Egyszer csak valahonnan, talán a sarokból, előugrott egy szőrös, bajuszos, villogó szemű valami, és – hamm! – bekapta a legyet.

A kiscsacsi rettenetesen megijedt. De aztán összeszedte a bátorságát, és így szólt:

– Azonnal engedje el a legyet!

A szőrös, villogó szemű valami kitátotta a száját, és a légy, kicsit megszedülve, kirepült belőle. A szőrös, villogó szemű valami becsukta végre a száját, és mély, morgó hangon megszólalt:

– Ezer egér farkincája! Hát te ki vagy?

– Én vagyok Samu, a kiscsacsi – válaszolt vékony hangon a kiscsacsi.

– Úgy? Én pedig Mirr-Murr, a kandúr. Ismersz?

– Most már igen – felelte a kiscsacsi.

A kandúr ugrálni kezdett, a fogait csattogtatta.

– A rettenetes egérvadász! – szólt két ugrás között.
– És most mit csinálsz? – kérdezte a kiscsacsi.
– Tornázom – felelte a kandúr. – Hogy ki ne jöjjenek a gyakorlatból!

Valóban félelmetes volt a kandúr, ahogy a szőrét borzolta, fogait csattogtatta.

A kiscsacsi tisztelettel nézte. Észrevette, hogy a légy is előmerészkedik a szekrény tetején, és borzongva le-lepillant.

A kiscsacsi ránézett, de a légy észre sem vette. „Azért nem szép – gondolta egy kicsit megbántva a kiscsacsi –, hogy észre sem vesz. Végül is én mentettem meg!” Aztán a kandúrhoz szólt:

– És hány egeret fogtál már?

A kandúr abbahagyta a szőrborzolást és a fogcsattogtatást, leült, és nagyon szomorú képet vágott.

– Egyet se – suttogta szégyenkezve. – Ez az életem nagy tragédiája. Nincsen egér! Sehol. Se a padláson, se a pincében. Egy se! Egy ilyen icipici se.

Lehajtotta a fejét, és felsóhajtott:

– Tejet eszem. Kenyérrel.

A kiscsacsi úgy hallotta, mintha a légy kuncogott volna a szekrény tetején. Felháborodott.

– A legyet mért kaptad be? – kérdezte, és a szekrény felé nézett. A kuncogás abbamaradt.

– Az illúzió miatt – felelte a kandúr.

– Illúzió? Az mi? – kérdezte a kiscsacsi.

– Elképzelem, hogy a légy az egér. Meglesem, bekerítem, ugrok egy nagyot, és bekapom!

A kiscsacsi együttérzően bólintott. Ez láthatóan jólesett a kandúrnak. Barátságosan dorombolt.

„Nem baj – gondolta magában a kiscsacsi –, hogy nem fog egeret. Attól még egész rendes kandúr. És félelmetes is, mikor tornászik. És a légy jobban teszi, ha fél tőle!”

Eszébe jutott valami, és megmondta a kandúrnak:

– Ha látok egy egeret, szólok neked.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nagyon hálás leszek – csillant fel a kandúr szeme. – Igazán nagyon hálás leszek. Akkor majd meglátod, mit tud Mirr-Murr, a kandúr!

Kihúzta magát, peckesen sétált fel-alá, és fogait csattogtatta a légy felé.

A konyhából hangok hallatszottak: „Hol az a macska? Biztosan megint beszökött a szobába! Összetör mindent az a bolond kandúr a folytonos ugrálásával!”

A kandúr sietősen odasúgta a kiscsacsinak:

– Dolgom van! Aztán ha látsz egy egeret, ne felejts el szólni!
– És kiszaladt a szobából.

A légy újra kezdte a keringést, szemtelenül zümmögött hozzá, de a kiscsacsi nem figyelt rá, új barátjára gondolt, a kandúrra, és megfogadta, hogy feltétlenül fog szólni neki, ha lát egy egeret.